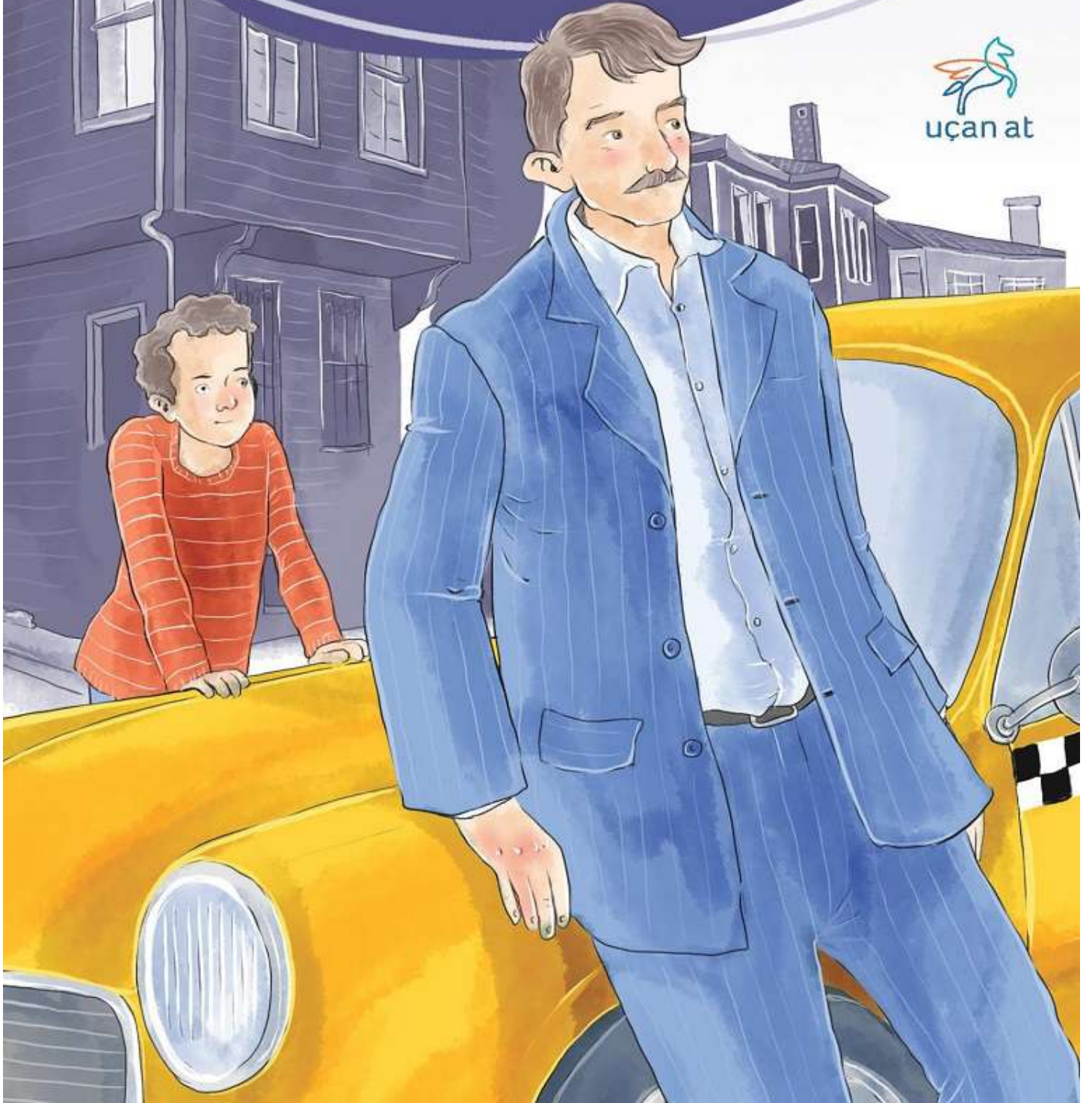

KEMALETTİN TUĞCU

Bekir'in Arabası

uçan at

uçan at
yayınları

BEKİR'İN ARABASI

Yayın No: 76
Yadigâr Öyküler Dizisi: 9

Editör: **Gökçen Yüksel Karaca**
Kapak ve İç Tasarım: **Yasemin Kula**
Tasarım Uygulama: **Nurel Naycı**
Baskı ve Cilt: **Çevik Matbaacılık**
Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi No: 20/18-19 Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 501 30 19
Kapak Baskı: **Saner Matbaacılık**

© Kemalettin Tuğcu - Uçan At Yayınları, 2020
Sertifika No: 16228

ISBN: 978-605-9501-76-7

1. Basım: **Şubat 2020**

Uçan At Yayınları

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 1 Kat: 1
34110 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx)
Belgegeçer: (0212) 511 47 74
www.ucanat.com.tr
bilgi@ucanat.com.tr

Tüm yayım hakları saklıdır. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Çocuk ve ilk gençlik edebiyatı yayıncılığı amacıyla 2017 yılında kurulmuş olan Uçan At Yayınları, Bilge Kültür Sanat Yayınları'nın tescilli markasıdır.

KEMALETTİN TUĞCU
BEKİR'İN ARABASI

Resimleyen:
Uğur Köse

Kemalettin Tuğcu

1902'de İstanbul'da dünyaya gözlerini açtı. Ayakları içeri dönük olarak doğduğu için, dışarıda akıp giden hayata uyum sağlayamadı. Okula gidemedi, rahatça arkadaşlarıyla dışarıda oynayamadı. Tüm bu olanlar onu içine kapanık birine dönüştürdü. Fakat bu özrü onu yıldırmadı. Bir şiirinde "Ne okul yüzü gördüm, ne yol gösteren kişi / Çaresizlik içinde yazıya döktüm işi." diyen Tuğcu, kendi gayretleriyle okuma yazmayı öğrendi ve tercüme yapacak derecede Fransızcasını geliştirdi. Yazarak avundu ve güçlendi. On üç yaşında başladığı yazı hayatında *Kuklacı, Üvey Baba, Garip, Sadet Borcu, Eskici Baba, Yer Altında Bir Şehir* başta olmak üzere üç yüzden fazla romanın yanında Fransız yazarlardan tercümeler de yaptı. *Kadın Dünyası, Çocuk Haftası, Ev-İş* ve *Hayat Mecmuası* gibi dergilerde görevler aldı ve yazıları yayınlandı. Şiirleri ise Gelişigüzel ismiyle bir kitapta toplandı. Eserlerinden bazıları sinema filmlerine ve televizyon dizilerine ilham kaynağı olmuştur. 1995 yılında 'Tüyap Kitap Fuarı Çocuk Edebiyatı' ödülüne layık görülen usta yazar, 1996'da vefat etti.

BEKİR'İN ARABASI

ZORAKİ ŞÖFÖR

Tamirci Bekir derlerdi ona. **Baraka** gibi bir yeri vardı. Ne getirirlerse oraya koyar, elinden geldiği kadar onarırdı.

Büyük bir duvar saati ile bir el değirmeninin bir gaz ocağından farkı yoktu onun için.

Herhangi bir şeyi “Onarabilir misin?” diye sorduklarında...

“Benim kitabımda yapamam diye bir şey yok.” cevabını verirdi.

Bir insanın eli işe yatkınsa onun elinden her iş gelir demek isterdi. Musluk tamirinden dam aktarılması işine kadar hep onu çağırırlardı. Her makinenin arızasını, ihtiyacını, malzemelerini görür görmez anlardı.

Kasabada çalışıyordu. Barakanın bir tarafında dar bir odası vardı. Karısı Emine, oğlu Yaşar’ı dünyaya getirirken ölmüş, çocuğa komşulardan birkaç

kişi bakmıştı. Oğlan kendisini kurtardığı, yani kendi başına yiyip içmeye başladığı zaman Bekir onu barakaya almıştı. Çocuk oradaki eşyalarla oynar; yer, içer, uykusu gelince de bir köşede uyuyakalırdı.

Bir gün Bekir Efendi'ye bir araba getirmişlerdi onarması için. Sahibi bu arabanın tamirinden bıkmıştı. Kazandığı parayı arabaya harcar, **emektar** aracı yaşatmaya çalışırdı.

Adam arabayı onarması için bırakırken Bekir Efendi'ye hurda fiyatına satmaya çalışmış, Bekir Efendi parası olmadığını söyleyince adam da arabayı bırakıp gitmişti.

Yaşar, bu araba ile otomobilcilik oynar, sık sık en sağlam yeri olan kornasını öttürürdü. Ta ki babası, "Ee yeter artık, başım şişti!" diyene kadar.

Bir tarafta onarılmış ocaklar, kalaylanmış tencereler, oturulacak hâle gelmiş kanepeler, üst üste yığılmış sahiplerini beklerken bir tarafta da yeni getirilenler onarım için sıra beklerdi.

Bekir ne yapmışsa becermiş, otomobili işler hâle getirmiş; iç lastiklerini yamamış, hatta önündeki eşyayı kaldırarak yer açıp arabayı birkaç defa hareket ettirmişti.

Bir gece yarısı, barakanın oluklu saçtan olan kapısı güm güm vuruldu. Bekir Efendi,

– Kim o, diye sordu.

Gelen adam,

– Benim, Bekir Usta. Bekçi Ali, dedi.

– Ne istersin?

– Hemen arabayı al, Hüsnü Bey’in kapısına gel.

– Yahu o araba benim değil ki...

– Kimin olursa olsun, acele bir iş var. Hüsnü Bey’in karısı doğuracak, “Bizi şehre kadar atıversin.” diyor.

– Ali ne ben şoförüm ne de o düzgün çalışan bir araba.

– Ben bilmem artık.

İşte böylece ilk defa her şeyi bilen Bekir Efendi, bilmediği bir işi yapmak zorunda kalmıştı. Ne de-diyse kâr etmedi, kasabada bir tek at arabası bile yoktu. Hüsnü Bey, karısı ve bir komşu daha arabaya bindiler. Bekir Efendi,

– Ağalar, dedi. Benim şoförlüğüm yok, yolda kalırız.

– İnat etme, dedi adam. Sen beceriklisin, her işi yaparsın.

Araba gidiyordu ama nasıl gittiğini Allah bilir. Şehir pek uzakta değildi ama araba zangır zangır yaylanıyordu. Küçük bir yükseklikten geçseler dağılacak gibiydi.

